

den, om het punt in geschil aan de uitspraak van een arbiter te onderwerpen en bij voorbaat diens beslissing voor de toekomst als geldend recht te erkennen.

In de vrees, dat de door den arbiter aan te wijzen grens eene landgrens zal zijn, deelden deze leden niet. Vooreerst merkten zij op, dat luidens de Verklaring de arbiter slechts subsidiair en niet dan nadat hem bij onderzoek zal gebleken zijn, dat eene riviergrens onmogelijk is, eene landgrens zal kunnen aanwijzen. Ten anderen meenden zij, met het oog op de deugdelijke en huns inziens afdoende geographische en historische gronden, die blijkens de gewisselde en overgelegde stukken, Nederland ten voordeele zijner aanspraken kan doen gelden, de uitspraak van den arbiter met vertrouwen te mogen afwachten. De hooge positie van den arbiter, die het volle vertrouwen zoowel van Frankrijk als van Nederland geniet, waarborgt in elk geval, dat zijne uitspraak zal zijn overeenkomstig het goed recht van Nederland.

Na mededeeling van het bovenstaande meent de Commissie dit Eindverslag te kunnen sluiten, gaarne aan de Regeering overlatende of zij het wenschelijk acht daarop vóór de openbare beraadslaging over dit wetsontwerp schriftelijk te antwoorden.

Vastgesteld 11 Juli 1890.

PRINS.
MELVIL VAN LYNDEN.
VAN ALPHEN.
VAN TIENHOVEN.
VAN ZUYLEN VAN NYEVELT.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet tot bekrachtiging eener dading met de besturen van het gymnasium te Emmerik en van drie stichtingen aldaar over de vergoeding van onder het Fransche bestuur hier te lande aan het domein getrokken goederen.

Volgens het gevoelen eener afdeling ware het wenschelijk geweest, dat de Regeering bij deze dading sterker had doen uitkomen, dat zij bij het aangaan daarvan minder geleid was door overwegingen van streng juridischen aard, dan wel door gronden van billijkheid.

Vastgesteld 11 Juli 1890.

PRINS.
MELVIL VAN LYNDEN.
VAN ALPHEN.
VAN TIENHOVEN.
VAN ZUYLEN VAN NYEVELT.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet tot bekrachtiging van den onderhandschen verkoop van duinen en duingronden op Walcheren onder Vrouwepolder aan de gemeente Middelburg.

In aansluiting aan hetgeen dienaangaande in de andere Kamer was opgemerkt keurden onderscheidene leden het af, dat gronden, die eene publieke bestemming hebben en nog wel tot zeewering strekken, zonder gebiedende noodzakelijkheid in eigendom van particulieren of gemeenten overgaan. Immers wanneer later om de eene of andere reden, bij voorbeeld tot duinbeplanting, de Staat die gronden geheel of gedeeltelijk terugverlangt, gaat het niet gemakkelijk ze weerom te krijgen.

Het doel, waarmede de gemeente Middelburg over die gronden wenscht te beschikken, kan evengoed bereikt worden door ze te geven in erfpacht, zooals onder anderen met 's Gravenhage is geschied. Andere leden, er op wijzende, dat tusschen erfpacht, die gewoonlijk voor geruimen tijd, bij voorbeeld voor 99 jaren, gegeven worden en eigendom feitelijk nagenoeg geen onderscheid bestaat, zouden er de voorkeur aan geven, dat de beschikking over zulke gronden toegekend werd bij concessie: alsdan houdt het oppergezag het heft in handen.

Al deze leden stemden echter samen in de verwachting, dat het voorbeeld ten aanzien van Middelburg bij dit wetsontwerp gegeven, in het vervolg in dergelijke gevallen geen navolging vinde.

Enkele leden wenschten, dat de Staat eigenaresse bleef of werd van alle duinen, die het land tegen de zee beveiligen. Zij verlangden van Regeeringswege een stellig antwoord op de vraag, of er voldoende waarborgen zijn, dat ten gevolge van dit wetsontwerp de bescherming van Walcheren door de duinen tegen de zee geen schade lijdt?

Vastgesteld 11 Juli 1890.

PRINS.
MELVIL VAN LYNDEN.
VAN ALPHEN.
VAN TIENHOVEN.
VAN ZUYLEN VAN NYEVELT.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet tot verhooging van het maximum-bedrag der in Nederlandsch-Indië uit te geven zilveren pasmunt.

Het vertrouwen werd van verschillende zijden uitgesproken, dat de Regeering van de bevoegdheid tot het uitgeven van pasmunt tot het bij dit wetsontwerp bepaald bedrag niet zonder noodzakelijkheid gebruik maken zal.

Vastgesteld 11 Juli 1890.

PRINS.
MELVIL VAN LYNDEN.
VAN ALPHEN.
VAN TIENHOVEN.
VAN ZUYLEN VAN NYEVELT.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over de ontwerpen van wet tot:

- 1°. onteigening van eigendommen voor den aanleg van twee kunstwegen, de een van Valkenburg (Limburg) naar den provincialen weg op de grens van de gemeenten Margraten en Gulpen en de ander van Groot Welsden (gemeente Margraten) naar den Rijksweg der 2de klasse Maastricht-Valkenburg-de Locht in de gemeente Heer (157);
- 2°. onteigening van eigendommen voor den aanleg van twee kunstwegen, de een door de gemeenten Beek, Spaubeek, Schinnen, Nuth, Hoensbroek, Voerendaal en Heerlen, en de ander door de gemeenten Spaubeek, Schinnen en Oirsbeek (158);
- 3°. wijziging der begrooting van het Fonds, voortspruitende uit de kooprijzen van domeinen voor 1890 (123);
- 4°. bekrachtiging eener overeenkomst, waarbij aan de gemeente Zwijndrecht drie stukken grond verkocht en twee andere stukken grond aldaar in erfpacht uitgegeven zijn (159);

32ste VERGADERING. — 14 JULI 1890.

- 5°. bekrachtiging van den onderhandschen afstand, bij wijze van ruiling, van het gedeeltelijk verlande Zuiddiepe en van bestaande en toekomstige verlandingen in de Oude Maas onder 's Gravendeel en Puttershoek (164);
- 6°. kwijtschelding eener den lande aankomende vordering (162);
- 7°. vaststelling van het slot der rekening van ontvangsten en uitgaven van Nederlandsch-Indië over het dienstjaar 1870 (6).

De overweging van deze wetsontwerpen in de afdelingen heeft tot geene gedachtenwisseling aanleiding gegeven.

Vastgesteld 11 Juli 1890.

PRINS.
MELVIL VAN LYNDEN.
VAN ALPHEN.
VAN TIENHOVEN.
VAN ZUYLEN VAN NYEBELT.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

- 1°. naturalisatie van M. FLEERKAMP en zeven anderen (168);
- 2°. naturalisatie van P. B. RAMMELOO en zeven anderen (171);
- 3°. beschikbaarstelling van gelden wegens door het Departement van Marine gedane verstrekkingen voor den dienst van 1890 (150);
- 4°. wijziging van het Vide hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1889 (177);
- 5°. beschikbaarstelling van gelden wegens door het Departement van Oorlog gedane verstrekkingen voor den dienst van 1890 (161);
- 6°. onteigening voor de verbetering van de Kruizinga's-wijk in de gemeente Avereest en voor het bouwen van eene brugwachterswoning bij den westelijken mond dier wijk (135);
- 7°. verhooging der begroting van uitgaven voor den aanleg van Staatsspoorwegen, dienst 1890 (148).

Tegen deze wetsontwerpen bestond geen bezwaar.

Vastgesteld den 11den Juli 1890.

VAN SWINDEREN.
ALBERDA VAN EKENSTEIN.
DE BRUYN.
SIX.
VAN GENNEP.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS
over het ontwerp van wet tot regeling van het militair onderwijs bij de Landmacht, voor zoover daarbij de opleiding voor den officiersrang en de hoogere vorming van den officier zijn betrokken.

Het afdelingsonderzoek van deze wetsvoordracht heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

§ 1. In eene afdeling had het een enigszins vreemden

indruk gemaakt, dat eene nieuwe regeling van het militair onderwijs werd voorgedragen nu eene nieuwe legerinrichting werd aanhangig gemaakt. De vraag werd gedaan of de thans voorgestelde regeling zoude passen in die voorgenomen organisatie, waarbij de levende strijdkrachten belangrijk zullen worden uitgebreid.

§ 2. Terwijl vele leden zich in het algemeen met het wetsvoorstel konden vereenigen, openbaarde zich verschil in gevoelen omtrent de instelling van de Cadettenschool. Enkele leden, die verklaarden weinig ingenomen te zijn met de voordracht, hadden groot bezwaar tegen de oprichting van genoemde school. Zij achtten het beter, dat de jongelieden voor de Militaire Academie bestemd op hoogere burgerscholen of bijzondere inrichtingen van onderwijs voor de lessen aan de Academie werden voorbereid. Ware het bezoek van de Cadettenschool verplichtend gesteld, als makende een onafscheidelijk deel uit van den weg, welke tot verkrijging van den officiersrang moet doorlopen worden, dan zouden deze leden zich nog met de oprichting der school hebben kunnen vereenigen; maar nu men zich ook op andere wijze buiten die school tot de lessen der Militaire Academie kan voorbereiden, meenden zij te recht de vraag te mogen stellen, waarom die oprichting noodig was.

Bovendien waren aan het in het leven roepen van die instelling en aan hare instandhouding groote kosten verbonden, welke de Staatsbegroting met nieuwe uitgaven zouden bezwaren, terwijl de instelling zelve de bijzondere inrichtingen van onderwijs, welke zich ten doel stellen jongelieden voor de Academie op te leiden, zoude benadeelen.

Dat de opleiding aan de Cadettenschool, nu deze eenmaal in het ontwerp was opgenomen, niet verplichtend was gesteld, werd door eenige leden betreurd, die er de voorkeur aan zouden gegeven hebben, indien de opleiding aan de Militaire Academie zich aansloot aan de hoogste klasse der hoogere burgerschool. Ook zij vreesden, dat de kweekelingen der Cadettenschool den lande op groote kosten zouden te staan komen. Enkele leden daarentegen keurden het beginsel in deze wet goed, waarbij het diploma der hoogere burgerschool geen recht geeft op toelating tot de Academie, maar deze voor allen, die de noodige kennis blijken te bezitten, openstaat, zonder onderscheid waar zij die kennis zijn deelachtig geworden. Zij gaven dan ook hunne instemming te kennen met het admmissie-examen, omdat het bezit van het diploma in 't algemeen geen voldoenden waarborg gaf.

Zij wezen er echter op, dat uit de beraadslagingen en de wijzigingen, die de Minister heeft gebracht in de artikelen betrekking hebbende op de Cadettenschool, eene wiefeling doorstraalt en eenig toegeven aan de beschuldiging alsof die school eenen nadeeligen invloed op de opvoeding in haar geheel zoude uitoefenen.

Er waren verscheidene leden, die, ofschoon de oprichting der Cadettenschool goedkeurende, het niet zonder bedinking achtten, dat aan hen, die tot de school toegelaten waren, maar haar niet bezocht hadden, bij de toelating tot de Academie dezelfde rechten werden toegekend als aan hen, die de lessen aldaar gedurende twee jaren hadden gevolgd en gedurende dien tijd onder krijgstucht geweest waren.

Ofschoon toegegeven werd, dat er bezwaren aan deze gelijkstelling verbonden waren, was men het er echter vrij algemeen over eens, dat zij in de praktijk van niet veel beteekenis zoude zijn.

§ 3. Ofschoon men daarin geen reden zag om zijne stem tegen de wet uit te brengen, werd het in eene afdeling betreurd, dat door deze wet nuttige inrichtingen zouden vervallen, als de school te Haarlem en die te Delft, welke door alle militairen geroemd werden en uitstekende resultaten afwierpen, zoodat soms de leerlingen zelfs boven die der Militaire Academie geprezen werden.

§ 4. Verscheidene leden achtten het leerplan van de ver-